

VIERDE JAARGANG

LOSSE NUMMERS 15 CENT

2 OCTOBER 1929 - No. 1

LIMBURG

BOSCHSTR. 110 TEL. 1713
MAASTRICHT - GIRO 124690

IN BEELD

ILLUSTRATIE VOOR DE
PROVINCIE LIMBURG

Op bezoek bij de Crèche Juliana te Maastricht

In dit nummer een aardige serie foto's met artikel over deze nuttige instelling.

Brieven van Dré

Ulvenhout, 22 Sept '29

Menier

't Is gedaan mee 't zomerke, amico.

't Is finaal op! De boel is verwaaid, deur mekaargerammenatst: 't ziet erbuiten allemaal uit as verrengelede pollekakopkes, waar

de pinnekes bijhangen, vanweuges d'n rengel.

Toen 'k van de week 's mergens opsting, en deur m'n raam d'n erft opkeek, — altij m'n eerste werk, — ollee ollee, wa zag 't er allemaal uit! M'n daliaas — of beter gezeed die van Trui, Trui is hier nouw eenmaal d'n hovenier, — laggen mee geknakte stengels, zoo dik as bezemstelen, teugen d'n grond gekwakt. M'n goudsblommen, waar toch 't beste allaank af was, stingen en laggen alle kaanten op verspreid teugen de wêrld aan; de grond zag gruuu van de blaren die van d'n perelèer en d'n notenboom waren afgerukt, om dan nog maar te zwijgen van de honderden kustelijke pirkas en notjes die mee d'r grasgruune basje, onrijp as ze nog zijn, teugen d'n èerde gekwakt waren.

't Was 'n triestig gezicht, in één woord. 'k Ben as de wiederweergaai in m'n broek en m'n klompen gesprongen om te gaan zien hoe 't er op d'n akker had gespookt! Maar da viel mee. Wel lag d'n weg vol mee dooie takskes en nog gruune blaikes, maar op 't laand viel 't mee. Nouw is daar op deuzen oogenblik wel nie veul te rinneweeren, maar elke kool die onrijp teugen de wêrld leet is verlies. De sprütjes kunnen ok zooveul nie lijen en 't goed da-d-allaank rijp is, kan heelemaal nikske nie emmen. Maar nogens: 't viel veul mee. Onzen-lievenceer had et mee ons akkergewas nog al gemokt. Hier en daar lag 'nen struik of 'nen staak teugen d'n grond of ie gin wêerde meer had, maar die hêk allemaal netjes op 'nen kruiwagel getast en naar huis gerejen veur d'n gruuntenwagel. Ok de peren. Die hêk in 'n benneke gedaan, laagst d'n wagel gehangen en veur 't 's middagges twaalf uren was, laggen er allemaal dubbeltjes en kwartjes veur me op tafel, die zooveul as „gevonden geld” waren.

Ja, amico, zóó motte dan doen. Gin haar op laten groeien. Dalijk koper lood van maken. Maar da's toch zeuker heel de lèvenskunst, niewaar? Van 't belabberdste nog wa goeds zien te maken!

En toen 'k verom kwam mee m'n kruiwagel

sting Trui op d'n erft ok al d'n boel zo'n bietje veur mekaar te brengen. Wa-d-afgeknakt en gebroken was, da gong d'n miesthoop op en de rest zette ze mee touwkes weer zooveul meugelijk op z'n pooten.

En ze had 'nen berg mee blommen en knoppen klaargeleed da ge 'r 'n heel d'urp mee versieren kon. „Die gooi ik nie op d'n miestkuil,” zee ze, „da's zonde; 'k zal er boeketten van maken en die motte gij dan maar meenemen op oewen wagel en aan Jan, Piet en Klaas van ons klaanten weggeven.” „Tot oew orders, kaptijn,” zee ik, „'k zal er kortjes aanhangen ok: „de groeten van Trui”. „De koffie sta klaar, zie nou maar da ge gaauw wekomt, flauwe vent, hoe is 't op 't laand?” — snaauwde ze. En meteen dook ze weer tusschen de blommen as 'n poeske da-d-'n klein bodschapke mot doen.

En toen 'k thuiskwam, was alle rinnewasie van d'n nacht weer aan kaant. Veul was er weg en waar heel d'n zomer de blommekes hadden gestaan in d'ren kleuren- en blarenpracht, daar lag nouw 'n plek zwart zaand, netjes opgereven wel, maar toch maar 'n kaal gezicht, amico. De miesthoop geleek 'n verlaten fiest mee al die afgekloven blomblaikes en uitgedane plaantjes; 'k schrok er effekens van! Weer was 'r 'nen zomer over onzen erft veurbijgetrokken; wêr vuulde-n-ik 'nen douw in m'n rug: veuruit, veuruit, altij maar veuruit. 't Leek nouw net 'n kerkhofke in plak 'n blommenhofke en toen 'k naar binnengong, en Trui daar haard aan 't werk zag mee 't koken van 't verkensvoer, toen dee 't me goed d'n gebogen rug van m'n wêke te zien, waar de fut en de troost me vandaan scheen te komen.

„Somberkes, Trui,” zoo stapte-n-ik binnen en ik wenkte mee m'n kop naar d'n erft. „Maar veul netter en futsoendeliker as van d'n mergen,” zee ze. „'t Was 'nen peërdental en nouw mag iedereen 't weer zien! Waren ze ketent mee m'n blommen?” „Da waren ze, Trui, waant de blommen laagst de deur worren duur, zeeën de klaanten en iedereen, veral de stadsmenschen emmen gère 'n blommeke in de kamer! Keb ok 'nen volen èrm aan 't Gasthuis afgegeven, veur de zieken, en de nonnekes waren er zoo blij mee as kinderkes!” „Da's nouw 's de eerste verstaandige streek van oew van 't heele jaar,” komplementeerde Trui en mee 'n woordje van enkele letterkes maar, hêk 't plümke

naast me neergeleed! — „Vastgelijke” bromde ze.

Maar in ieder geval, amico, zoo is dan d'n herfst komen aanwaaien! Uit de lucht komen vallen, mee veul getier.

De lochten jagen over m'n akkers of ze achterna-gezeten worren. De wolken jagen deur de lucht as gekskes. Ze duikelen om van haast en nouw en dan, dan lot er zo'n hemelvogel die daar spulsch en jachtend deur de onendigheid raast, z'n vette droppen naar benejen lekken, da ze as sterrekas teugen d'n grond of in oewen nek patsen.

En mee da-d-alles is 't stil op d'n buiten. Gin mensch zie-d-er meer as zoo nouw en dan 'nen doodenkelde wandelèer die de stilte lopt te genieten. Niks heurde 'r meer as in de verte 't botsen van de ijzeren wielbanden van 'nen boerenwagel over de ongelijke keien. Of 't gekwedder van 'nen troep vogels die z'n eigen laagst 't bosch verzamelt — en — na 't neerleggen van duizenden afscheidsbriefkes, netjes in slagorde opstijgen en dan mee 'nen gier 't Zuien tegemoet vliegen. Da's 'n triestig gezicht, as die gevlugelde kammerodjes oew in d'n steek laten. As ze dan emmen zitten vergaderen da-d-'t bosch gevuld was van d'r la-wijd, as ze dan uren emmen zitten kwedderen as 'n ouw-wefkesgezelschapke en as ze dan mee veul geruisch van al die vleugeltjes de wolken tegemoet gaan, dan valt er ineens 'n stilte die vrimd aandoet. Lang hêk ze na staan kijken, zoolaanke as ik ze zien kon. Ze schoren neven d'n toren af en gongen laankzamer hooger en hooger en wieren kleiner en kleiner.... en eindelijk waren ze as 't ware

De vorige week bracht H.M. de Koningin, vergezeld van Z.K.H. Prins Hendrik een bezoek aan de Tuinbouw-Jubileumtentoonstelling te Poeldijk. De begroeting door den burgemeester.

H.M. bezichtigde de prachtige tentoonstelling.

opgelost, versmolten in 'nen donkeren regenwolk die hoog boven de bosschen dreef.

Ze lieten me alleen staan, amico, zonder om te kijken, hoewel ze bij mijn aorig wa gegapt emmen, die lollige, lieve beesjes. Ze zijn 'm weer gesmeerd, veur langen tijd.... Zemen 't trugzetten van de klok nie meer afgewacht. Ze zijn 't zonneke tegemoet gevlogen....

Stillen en stiller ga-g-et weer worren, hier. Me worren ingegraven in de stilte. As 't schemeren gaat, as ier en daar 'n lichtje op d'n weg begint te knipoogen, dan ziede al gin mensch meer!

Dan lotte zuchtend d'n akker in den steek, dan stikte thuis oew laamp en oew pepke aan, ge doet de grendels vruug veur de deuren en slút de kerkhofstemming daarbuiten, uit oew huis.

Lekker smokt 't bakske koffie, — grêtig pakte naar de kraant en vruug kruipen me in ons bedstee.

't Zomerke is om! D'n herfst is as 'nen nuuwen meester op de èerde komen tronen.

Amico, zoo is 't ier op d'n oogenblik. Ollee, ik gaai er afscheien. Veul groeten van Trui en, as altij, gin horke minder van oewen
toet a voe, DRÉ.

Nieuws

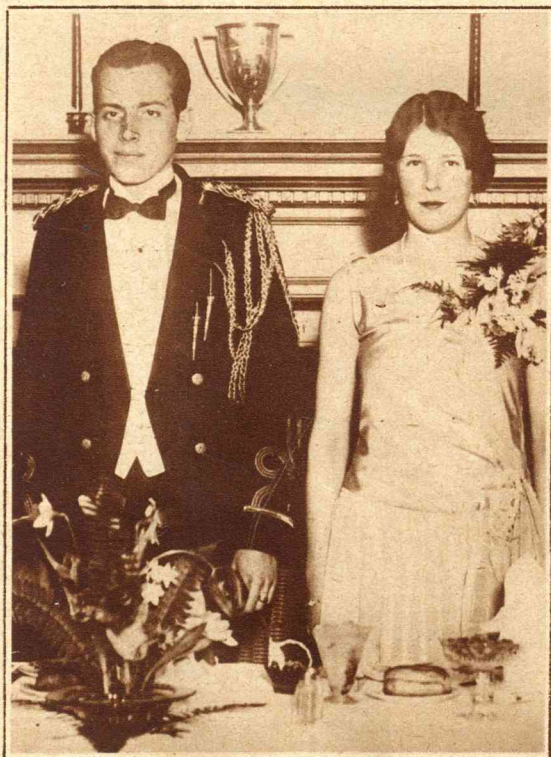
uit het Buitenland

De Engelsche bezettingstroepen zijn druk bezig het Rijnland te verlaten, dat zij sinds 1918 bezet hadden.

Foto hieronder: De aankomst van de bezettingstroepen in Engeland, waar zij door familieleden worden afgehaald.

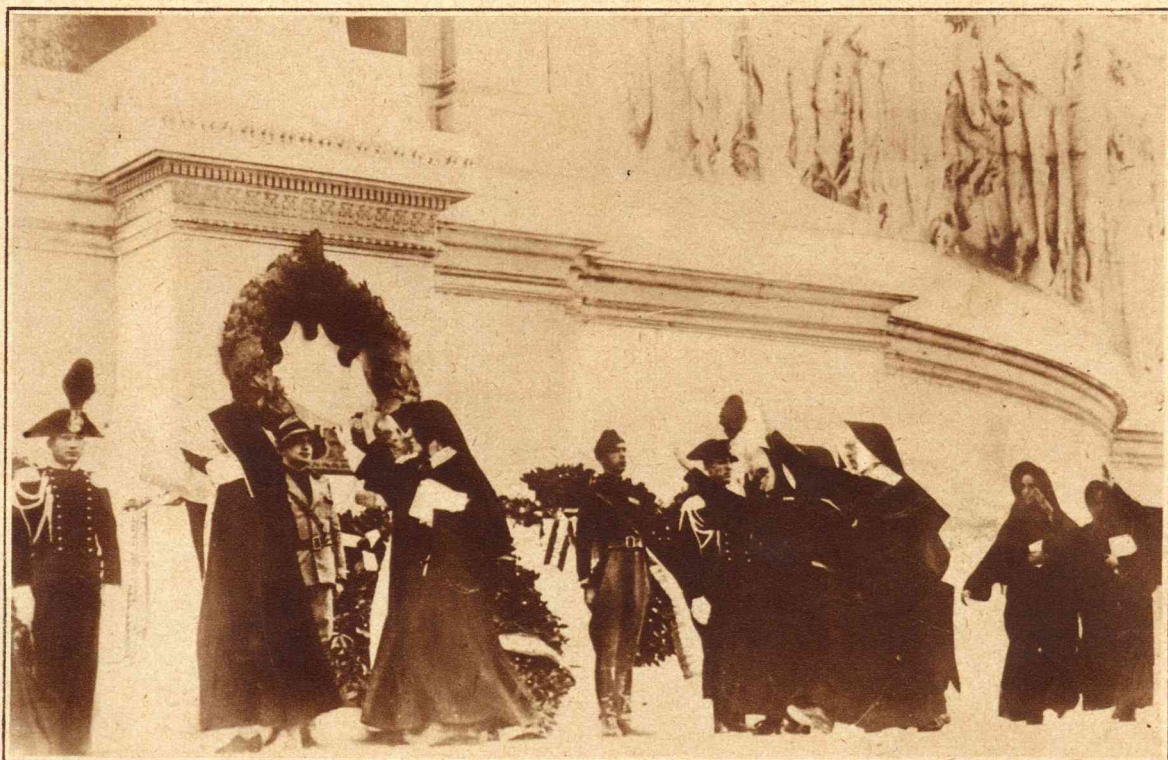

In Parijs heeft een hoepelmedstrijd plaats gehad, waarvoor de deelnemers den leeftijd moesten hebben van meer dan 60 jaar. — Hiernaast in onaal de hoepelende oudjes.

In Amerika is dezer dagen de zoon van president Coolidge in het huwelijk getreden met de dochter van den gouverneur van Connecticut.

Sinds den prede tusschen Vatikaan en Quirinaal ziet men in Rome dikwijls tooneeltjes die men vroeger niet zag. Hiernaast: Een groep religieuzen die den fascistischen groot brengen aan het graf van den onbekenden soldaat.

Het 25ste lustrum van het zangkoor St. Caecilia te Maastricht. Zondag herdacht het zangkoor St. Caecilia van de St. Mathiaskerk te Maastricht zijn 125-jarig bestaan. St. Caecilia is een der oudste verenigingen van Maastricht. Wij fotografeerden de feestvierende zangers. Zittend het bestuur: v.l.n.r. G. Bekker; F. Hollewijn, directeur; A. Korner, ondervoorz.; M. Souren, Pastoor, voorz.; C. Nederveen, secr.-penn.; H. Houx; P. Gielen, organist; J. Vosmeer.

St. Geertruid. Bij het kruisbeeld.

De jonge burgerwacht van Wylre op marsch.

Hieronder: De R.K. Werkliedenbond te Obbicht (L.) heeft een nieuw vaandel ontvangen, waarvan de aanbidding en wijding met grooten luister heeft plaats gehad. Tijdens de feesten fotografeerden wij de vereniging met het nieuwe vaan. In het midden geestelijke autoriteiten en bestuur.

Hoensbroek. Een mijnwerker in den dop. Wat is ie zwart.

Limburgsch Nieuws

Foto hiernaast (links). De gouden kus. Het echtpaar A. Thielens-v. Keulen te Weert, vierde het gouden huwelijksfeest. Onze fotograaf snapte in alle vroegte den eersten kus, die natuurlijk een „gouden kus” is.

Hoensbroek. Een hoekje van den Steenberg. Op de achtergrond de „Emma.”

graaf snapte in alle vroegte den eersten kus, die natuurlijk een „gouden kus” is.

Hoensbroek. „Vooruit naar huis, ik zal je leeren brandje stichten.”

Mgr. Meulenberg uit Reykjavik - (IJsland) bracht een bezoek aan Schimmert L., waar hij op luisterrijke wijze is ontvangen en gehuisd. Wij maakten een foto bij de verwelcoming door den E.A. Heer Bogman, Burgemeester van Schimmert.

Hiernaast de R.K. Werklievenvereniging te Wolder (L) heeft een nieuw vaandel ontvangen, waarvan de overreiking en wijding met groote feesten heeft plaats gehad. Wij fotografeerden de bestuurders van den bond, gedurende de receptie die bij deze gelegenheid plaats had.

DE WEDDENSCHAP

Naar het Engelsch van Ladbrooke Black

Geautoriseerde vertaling door A. T.

En nu de boodschap, Dick. Waar wil je Joachim ontmoeten?"

Hij dacht een oogenblik na. „Ik zal even op de kaart moeten kijken, om daarover te kunnen beslissen, Cicely. Maar eerst moeten we nog wat anders overwegen. In welke hoedanigheid zal ik Joachim moeten ontmoeten? Als Prins Peter van Latavia, of als Richard Standing?"

„Maar weet hij dan niet...? Hij moet nu toch zeker wel gehoord hebben, dat Prins Peter dood is, en dan heeft hij de rest natuurlijk wel begrepen." Standing schudde het hoofd.

„Er is maar één persoon, die de waarheid kent, en dat is Hans, de bewaker van den ongelukkigen Prins. Ik had dien nacht buitengewoon veel geluk. Ik kwam ongezien in het Paleis in het Bosch en ontdekte de kamer, waarin Prins Peter tien jaar lang opgesloten was geweest. Hij was toen stervende, en, zooals ik je al verteld heb, stierf hij er in mijn armen. Geen enkele van zijn bewakers had hem ooit gezien. Ik hoefde alleen maar Hans om te koopen, mezelf in een der uniformen van den doode te steken, terug te keeren naar de plek, waar mijn escorte met den gevangene zich verborgen hield, en daarna de wacht te overmeesteren. Hans en ik hebben samen den Prins begraven." Een oogenblik staarde hij peinzend voor zich uit.

„Nee, Prins Joachim kan er niet het flauwste vermoeden van hebben. Hans heeft het land verlaten en niemand anders weet van het geval iets af. De kwestie is dus alleen, of ik hem zal ontmoeten als Prins Peter, of als de vertegenwoordiger van Prins Peter, Richard Standing.

Ik denk, dat ik als Richard Standing moet gaan. Zelfs als de arme Prins Peter krankzinnig was, dan geloof ik toch niet, dat hij zóó gek zou zijn, om zich onder deze omstandigheden alleen met Joachim te vertrouwen.... Nee, ik zal naar hem toe gaan, als de gevolmachtigde vertegenwoordiger van Prins Peter, voorzien van alle noodige papieren, die ik zelf als Prins Peter zal opmaken. Dat is het voordeel van een dubbele persoonlijkheid te hebben, Cicely."

Zij zag, dat zijn vertrouwen weer terugkwam; nu het op handelen aankwam, was de moede, sombere trek op zijn gelaat weer dadelijk verdwenen.

„Ja, dat zal het beste zijn. Als Prins Peter's afgeant zal ik veel vrijer staan en gemakkelijker een beetje kunnen opsnijden — hem kunnen vertellen van de reusachtige troepenmassa's, die al gereed staan, om zijn revolutie te onderdrukken. Dat zal hem afschrikken. En dan kan ik ter sprake brengen de afschuw van Prins Peter van bloedvergieten — zijn wensch om afstand te doen van zijn rechten en, onder zekere voorwaarden, zich in het particuliere leven terug te trekken.... Daar moet ik echter nog eens over denken, want dat is het zwakke punt in de heele geschiedenis.... Maar allereerst moet ik nu een plaats bepalen, waar de ontmoeting zou kunnen plaats vinden."

Hij liep op een kast toe en haalde daar een groote kaart van Latavia uit, die hij op een tafel uitspreidde en begon deze te bestudeeren.

„Kijk eens hier, Cicely — dit lijkt me een geschikt punt.... De Zwarte Watervallen.... Dat zal wel indruk maken op Joachim's voorkeur voor romantiek. Daar zal ik hem ontmoeten, laten we zeggen, om twee uur vannacht. Jij hebt dan tijd genoeg om hem te spreken, en ik de gelegenheid om uit dit gezegende paleis te ontsnappen als Richard Standing."

Toen zij zich over de kaart boog en naar het punt keek, dat hij aanwees, draaide hij zich om en kuste haar.

„Dat is mijn beloning, omdat ik je laat gaan, Cicely.... En nu, hoe regelen we je reis? Je hebt toch geen verhalen gedaan omtrent het verre dorp, waar je vandaan komt?"

„Een van de mannen hier heeft er me naar gevraagd, maar ik heb hem niet willen antwoorden, Dick."

„Uitstekend, dan kan ik je in mijn prinselijke goedheid het grootste gedeelte van den weg een

der Koninklijke auto's ter beschikking stellen. Het volk zal dat eten als koek, Cicely. Je weet nog niet, hoeveel je hebt bijgedragen tot mijn populariteit, door daar op straat op je knieën te vallen en mij de gelegenheid te geven, je toe te spreken."

Cicely dacht opeens weer aan Martha, van wie

Het lievelingsdier van mr. Frank Andreus te Keswick, Engeland, een reusachtige Boa Constrictor, bleek op zekeren dag spoorloos verdwenen. Alle beschikbare mannen werden gerequireerd om de ontvluchte slang op te sporen, doch het gevaarlijke dier bleef onvindbaar. Gelukkig is thans aan dezen noodtoestand een einde gekomen, want de Boa heeft genoeg gekregen van haar snoepreije en is teruggekeerd. Hierboven zien we baas en slang vreedzaam te zamen.

zij in het gedrang op straat gescheiden was. Haar alleen in Mintz achter te laten, waar haar leven gevaar liep, daaraan was natuurlijk niet te denken, en toch, hoe zou zij haar kunnen terugvinden? Dick scheen een oogenblik verlegen met het geval toen zij hem haar vrees mededeelde.

„We kunnen Martha niet in den steek laten, dat is zeker. Heb je ook eenig idee, waar ze kan zijn heengegaan, nadat ze je is kwijtgeraakt, Cicely? Ze moet toch gezien hebben, dunkt me, dat je naar het paleis werd gebracht. Ik zal bevel geven, om naar haar te zoeken. Was ze ook vermomd, net als jij?"

„Ja, Dick — maar denk er om, zij spreekt geen woord Duitsch. Ik heb haar gezegd geen woord te spreken."

„Dus, een oude boerenvrouw, stom, en een beetje vreemd in haar optreden. Ik zal de noodige instructies geven. Denk er om, dat je dien stok weer bij je neemt, Cicely."

Hij ging weer aan de tafel zitten, terwijl Cicely, haar stok opnemend en haar sjaal dicht om haar gezicht trekkend, weer de pose aannam van een oud boerinnetje. Richard belde en onmiddellijk verscheen er een bediende.

„Deze arme vrouw had nog iemand bij zich, die zij in de drukte verloren heeft," zei Dick tot hem. „Het is onze wensch, dat er onmiddellijk naar haar gezocht wordt. Vermoedelijk zal zij zich wel in den omtrek van het paleis bevinden."

Hij gaf een beschrijving van Martha, zooals zij er in haar vermomming uitzag.

„Zeg den chef van de Paleispolitie, dat hij ons aanstonds nadat hij haar heeft gevonden, bericht stuurt."

Toen zij andermaal alleen waren, keek Dick op zijn horloge.

„Ik hoop maar, dat Martha niet de stad eens is gaan bezichtigen, want ik heb niet veel tijd meer over. Ik moet om acht uur dien feestmaaltijd bijwonen.... Je hebt de boodschap goed in je hoofd, niet?"

Zij herhaalde, wat hij haar had gezegd — dat Prins Peter, hoewel hij over een overweldigende meerderheid van wapenen beschikte, om de revolutie te onderdrukken, graag bloedvergieten wilde vermijden — dat hij iemand had aangewezen, die, met volledige volmacht bekleed, Prins Joachim dien nacht om twee uur aan de Zwarte Watervallen zou willen ontmoeten, om tot een overeenkomst te komen.

„Ja, dat is alles, meer moet je ook maar niet zeggen, Cicely. Laat de rest maar aan mij over."

Een kwartier ging voorbij en toen klonk eensklaps de bel van de telefoon. Dick nam den hoorn op.

„U hebt haar gevonden, en ze is op het oogenblik bij u.... Goed.... Laat u haar niet gaan, voor u verdere orders hebt ontvangen...."

Den haak weer op het toestel leggend, wendde hij zich glimlachend tot Cicely.

„Martha is in veiligheid. Nu zal ik je uit de tegenwoordigheid van de Koninklijke Hoogheid moeten laten vertrekken.... Ik zal alle maatregelen nemen, opdat je veilig zoover gebracht wordt, dat je gemakkelijk naar de verblijfplaats van Joachim zal kunnen wandelen.... Vaarwel, en God zegene je, lieveling."

Een paar minuten later, toen Cicely buigende de kamer had verlaten, werd ze door een Paleis-beambte door een reeks gangen in een ander vertrek gebracht, en na daar tien minuten gewacht te hebben, kwam de man weer bij haar terug.

„Zijn Koninklijke Hoogheid heeft goedgunstig beschikt, dat u in een van de Koninklijke auto's naar uw woning zult worden teruggebracht. Wilt u me maar volgen?"

Het nieuws van wat er gebeurd was, moest zich reeds verbreid hebben onder het publiek, dat nog altijd voor het paleis stond, want, toen ze naar buiten kwam uit een zijgang, schrikte ze bijna van de daverende kreten, die plotseling opstegen. Zooals Dick had gezegd, het incident had klaarblijkelijk zijn populariteit nog vergroot. De auto was een gesloten wagen, en toen zij er in stapte, zag zij tot haar blijdschap, dat Martha er reeds in zat. Naast haar plaats nemend, greep zij haar hand, die ze liefkozend drukte. Zij zag opgewonden geestdriftige gezichten voor de portieramen en toen begon de auto onder een uitbundig gejuich zich in beweging te zetten.

„Nou, juffrouw, ik ben blij dat ik u weer terug zie. Ik was zoo in de war en zoo angstig, dat ik niet wist wat ik moest aanvangen. En toen daar zoo'n man naar me toe kwam, en wat tegen me zei, dat ik niet verstond, werd ik echt bang. Hij nam me mee naar het paleis en toen heeft een andere man me in dezen auto gezet. Wat is er toch gebeurd, juffrouw, en waar gaan we nu naar toe?"

Eerst toen ze heelemaal buiten de stad waren, en met een steeds groter wordende snelheid in Westelijke richting voortstoven, had Martha durven spreken. Cicely vertelde haar wat er gebeurd was en deelde haar het doel van den tocht mee — mededeelingen, die Martha maar half schenen aan te staan.

„We hadden naar Borne moeten teruggaan, juffrouw," mopperde zij. „Het is wel een beetje erg, dat u in dit land maar van de eene plaats naar de andere trekt, terwijl het hier toch allesbehalve veilig voor u is. En dan nog wel naar Prins Joachim gaan!.... Dat is eenvoudig vragen om in moeilijkheden te komen."

„Het is de eenige manier waarop we mijnheer Standing kunnen redden, Martha, en welke ge-

No. 15

varen er ook aan verbonden zouden zijn, ik doe het."

Beiden zwegen ze, terwijl de auto zich door den nacht voortspoedde. De maan scheen helder en bij het licht daarvan herkenden zij verschillende plekken, die zij vroeger op den dag ook voorbijgekomen waren. Het aantal boomen werd al grooter en grooter, en daaruit leidden zij af, dat zij het bosch naderden, waarin het Paleis stond. Eensklaps stopte de auto, en een lakei, die van den bok sprong, opende de deur. Hij wilde weten, welken kant hij uit moest, om te komen in het dorp, waarin zij verondersteld werden te wonen.

Het is hier vlakbij," antwoordde Cicely in het Duitsch, „en een weg is er niet naar mijn huisje. We kunnen verder gemakkelijk loopen."

De man maakte geen bezwaar, toen beide vrouwen uit den wagen strompelden; hij was er klaarblijkelijk op gesteld, zoo spoedig mogelijk weer in Mintz te zijn.

„Goedennacht, moedertje!" zei hij met een vriendelijke grijns, terwijl hij zijn plaats naast den chauffeur weer innam.

„Goedennacht," antwoordde Cicely terug, „en God zegene den Prins."

Zij bleven staan waar zij stonden, totdat de auto, na gekeerd te zijn, om een hoek van den weg achter de boomen verdween.

„Waar gaan we nu naar toe, juffrouw?" vroeg Martha.

„Naar het Paleis in het Bosch, Martha. Mijnheer Strandring zei, dat het ongeveer vier mijlen hier vandaan is; we hebben dus geen tijd te verliezen."

Zich er niet om bekommerend, dat zij dit volgens haar voorkomen niet konden doen, liepen ze met vlugge passen over het boschpad verder. Behalve de witte streep van het door de maan beschenen voetpad, konden zij absoluut niets zien, zóó dicht was de begroeiing aan weerskanten langs den weg. Nu en dan werd de stilte verbroken door het gehuil van een uil. Bijna drie kwartier liepen zij stevig door, zonder iets te zeggen. Cicely begon al te vreezen, dat zij een verkeerden weg waren ingeslagen, toen zij zich plotseling hoorden aanroepen.

„Halt! Werda?"

Martha drukte zich dichter tegen haar aan, toen een soldaat met geveld geweer uit het struikgewas op den door de maan verlichten weg trad.

„Ik zou jelui aanraden, maar zoo gauw mogelijk te maken, dat ik hier weg kwam. Het is hier de plaats niet voor zoo'n paar oudjes. En waarom loopen jelui hier eigenlijk, op dit uur van den nacht?"

„We moeten naar het Paleis in het Bosch," antwoordde Cicely.

De soldaat lachte vroolijk.

„Als je den nacht verder niet in de wacht wilt doorbrennen, zou ik je aanraden, maar gauw om te keeren."

„Wij brengen nieuws voor Zijn Koninklijke Hoogheid Prins Joachim," antwoordde Cicely na een oogenblik aarzelen. „Nieuws, dat van het hoogste gewicht is. We zijn van heel ver gekomen, om het tijdig te kunnen brengen."

Tot dat oogenblik had de schildwacht gedacht, te doen te hebben met twee landloopsters, die per ongeluk daar terechtgekomen waren, maar na deze woorden veranderde zijn houding geheel.

„En wat voor nieuws is dat dan? Niemand mag hier voorbij, of hij wordt gevangen genomen. Ik zal de wacht moeten roepen. Waar komen jelui vandaan?"

„Mijn nieuws is voor Prins Joachim," antwoordde Cicely koppig, „en voor zijn ooren alleen bestemd."

De man haalde een fluitje uit zijn zak en blies er op. Na enkele seconden kwamen er eenige soldaten tusschen de boomen vandaan.

„Wat is er aan de hand?" vroeg een man in officiers-uniform.

„Deze twee oude vrouwen wilden hier voorbij, en ik heb ze, overeenkomstig de orders, aangehouden. Een van haar zegt, dat ze een boodschap heeft voor Zijn Koninklijke Hoogheid."

De officier wendde zich tot Cicely.

„Wat beteekent dat, moedertje?" vroeg hij. „Waar kom je vandaan, en van wien komt je boodschap?"

„Ik kom van Mintz, en de boodschap is alleen voor de ooren van Zijn Koninklijke Hoogheid bestemd," antwoordde Cicely.

De officier keek haar doordringend aan en gaf

daarop zijn mannen een order. Twee hunner kwamen naar voren en begonnen Cicely en Martha te betasten, om te onderzoeken, of zij ook wapens bij zich droegen.

„Kom maar met me mee," bromde de officier, toen de mannen hun rapport hadden uitgebracht. „De hemel weet, wat de Prins zal zeggen, als hij onnoodig gestoord wordt."

Door de mannen omringd, werden zij langs een boschpad gevoerd naar dezelfde open ruimte, die Cicely dienzelven morgen voor het eerst had gezien. Nu kon zij bij het maanlicht ook het groote steenen gebouw zien, dat bekend stond onder den naam van het Paleis in het Bosch, waar Prins Peter had gevangen gezeten en was gestorven. Daar liet de officier haar achter, om even later weer, met een verstoorde uitdrukking op het gelaat, terug te komen.

„Zijn Koninklijke Hoogheid rust, en wil niet gestoord worden. Hij heeft mij gelast, uw mededeeling in ontvangst te nemen."

„Mijn boodschap is alleen voor de ooren van Zijn Koninklijke Hoogheid bestemd," antwoordde Cicely. „Ik moet haar aan den Prins zelf overbrengen en aan niemand anders."

De officier stampte met de voeten.

„Maar ik heb je toch al gezegd, vrouwtje, dat Zijn Koninklijke Hoogheid mij gemachtigd heeft, je boodschap in ontvangst te nemen. Doe nu niet zoo dwaas en zeg me, wat je te zeggen hebt."

Cicely schudde het hoofd en toen verloor de officier zijn geduld. Een ruw woord ontsnapte aan zijn mond.

„Je zult doen wat ik je zeg, of het zal niet goed met je afloopen. We kennen wel middeltjes, om iemand aan het spreken te krijgen."

Cicely begon zich niet weinig ongerust te maken. Deze moeilijkheid had zij heelemaal niet voorzien. Maar zij hield kordaat voet bij stuk.

„Ik geef mijn boodschap enkel aan den Prins."

Schijn!

*

Piet Lef had weer „n zaak" gesticht
Dies werd Jan Goedbloed opgelicht!
Tooneel stelt voor: kantoorlokaal.
De meubilering: erg royaal.
'n Fijn gebeeldhouwd schrijfbureau
'n Brandkast, tafel en crapaud!
De hoofdrol speelt acteur Piet Lef,
'n Andere schurk fungeert als chef!
De Maatschappij heet „L'avenir"
't Kapitaal: 'n ton of vier!
't Doel wordt niet te scherp omschreven
Dat is als steeds blaam-blaam gebleven!
Nog wat reclame-materiaal
't Lef is groot, de Kas is kaal!

Jan Goedbloed, rentenier, komt op:
Die opkomst werd door hem de strop!
Hij had van „L'avenir" gehoord
Werd door 't dividend bekoord!
De chef ontvangt hem nonchalant
Behandelt 'm als kleinen klant.
Jan zou 't 'm direct maar zeggen
Hij wou 'n „miel" of wat beleggen!
De chef, als nakman steeds paraat.
Zegt: 't is juist 'n dag te laat:
Vertelt 'm verder heel zoetsappig
Van reuzenwinst, en... Jan wordt happig:
Of 't nog niet mogelijk zou zijn...?
Hij preest van niet, de kans is klein!
De chef grijpt nu 't schellekoord,
Typiste op, „gekleed" zoo 't hoort:
Vraag even Jonkheer die en die
— Meneer, 't menscht 'n stuk of drie?
Juist! vraag per telefoon dan even,
Of ie soms drie stuks af wil geven!
Typiste af, klopt dan weer aan
Komt op en zegt: 't zal niet gaan!
Wie 't aandeel heeft, wil 't nooit meer missen...
Jan meent meer achter 't net te visschen.
En zucht: al waren 't dan maar twee!
De chef klopt aan de deur: privé!
't Resultaat in 't slotbedrijf:
Jan krijgt geen twee, maar Jan krijgt vijf!

Piet Lef zal zich wel nooit bekeeren
En Goedbloed is 't niet af te leeren!
Zoo toont nog 't leven elken dag
Wat schijn vermag!

JEAN.

„De duivel hale je, ouwe tooverkol," riep de officier woedend uit, „als je niet goedschiks spreken wil, dan maar kwaadschiks."

Hij greep haar arm en begon dien om te draaien. „Wil je nu spreken?" vroeg hij.

Een kreet van pijn ontsnapte Cicely en die kreet was aanleiding tot een hevig tumult. Martha, heelemaal niet denkend aan de rol die zij speelde, er alleen aan denkend, dat haar meesteres mishandeld werd, wierp plotseling den soldaat die haar bewaakte, opzij, sprong op den officier toe en gaf hem met den stok dien zij bij zich droeg, met alle kracht een slag in het gezicht. De man tuimelde achteruit en liet Cicely los. Onmiddellijk was alles in rep en roer. Martha, die voor Cicely was gaan staan, om haar als met een schild te dekken, sloeg woest met haar stok naar de mannen, die van weerskanten op haar toe kwamen. Daar viel een schot. Op dat onheilspellende teken kwamen meerdere soldaten toegelopen. Beide meisjes werden gegrepen, hoewel Martha tot het laatst toe woedend tegenpartelde. Een oogenblik scheen het, alsof haar levens in gevaar verkeerden. De officier die geslagen was, raasde en tierde en veegde maar voortdurend met een zakdoek zijn lip af... Eensklaps klonk toen een harde bevelende stem en onmiddellijk was alles stil.

„Wat beteekent dat hier?"

Cicely kende die stem maar al te goed. Zij zag de groote figuur van Prins Joachim op de plek toe-komen en in zijn oogen lag een dreigende uitdrukking. De officier ging in de houding staan en saluerde; hij zag er met zijn gezwollen, bloedende lip wel een beetje belachelijk uit.

„Hoogheid, deze vrouw was weerbarstig en weigerde mij haar boodschap te geven, zooals Uwe Hoogheid gelast had, en die andere had de brutaliteit, mij te slaan met haar stok."

„Het is wel vreemd, dat u een simpele zaak als deze nog niet kan uitvoeren, zonder er zooveel leven bij te maken," riep Prins Joachim verstoord uit. „Welke van de vrouwen is die met de boodschap voor mij?"

„Deze, Hoogheid," antwoordde de officier, naar Cicely wijzend.

De Prins maakte een gebaar, en onmiddellijk lieten de mannen, die haar armen vasthielden, deze los.

„Vertel mij dan maar, wat je boodschap is," zei de Prins.

„Die is voor Uw Hoogheid en voor Uw Hoogheid alleen bestemd. Ik breng u nieuws van Mintz."

De Prins schrikte en keek haar nauwlettender aan, waarop hij fluisterend iets tot den officier zei.

„Ze zijn beiden gefouilleerd en er zijn geen wapenen bij haar gevonden," antwoordde de officier.

„Dan zal ik deze vrouw ontvangen, als zij daar zoo op staat. Breng de andere zoolang in het lokaal van de wacht. Volg mij, vrouwtje."

Hij liep op het paleis toe en Cicely, in haar rol blijvend, strompelde achter hem aan, hard met haar stok op den grond stampend. Na de trappen opgegaan te zijn, opende hij een deur en liet haar in een ruw gemeubeld vertrek van het paleis, waarvan hij de deur achter haar sloot. Het vertrek werd alleen verlicht door een kaars en den gloed van een houtvuur. De Prins liet zich in een stoel vallen, die bij den haard stond.

„En nu, wat is er? Je zegt, dat je van Mintz komt. Wat voor boodschap heb je en van wien komt die?"

Cicely was dankbaar voor het gedempte licht, want het verborg haar gelaat voor de doordringende, harde oogen van den vrager. Haar haat jegens den man was in alle volheid teruggekomen, nu zij zich alleen in zijn tegenwoordigheid bevond.

„Ik kom van diegenen in Mintz, die het goed met u meenen, Hoogheid," murmelde zij. „Ik moest u zeggen, dat alle verloven zijn ingetrokken, en alle officieren en soldaten, ook die met groot verlof, order hebben gekregen om zich onmiddellijk te melden. Er zijn reeds twee regimenten en een sterke afdeeling kavallerie op weg naar dit bosch."

Zij zag, hoe Prins Joachim's gelaat vertrok van duivelsche woede, toen hij van zijn stoel opsprong.

„Dat is een leugen! riep hij woedend uit. „Ik heb nog geen uur geleden bericht gekregen, dat er te Mintz nog niets was uitgelekt — dat Peter geheel onvoorbereid is en niets vermoedt."

(Wordt voortgezet)

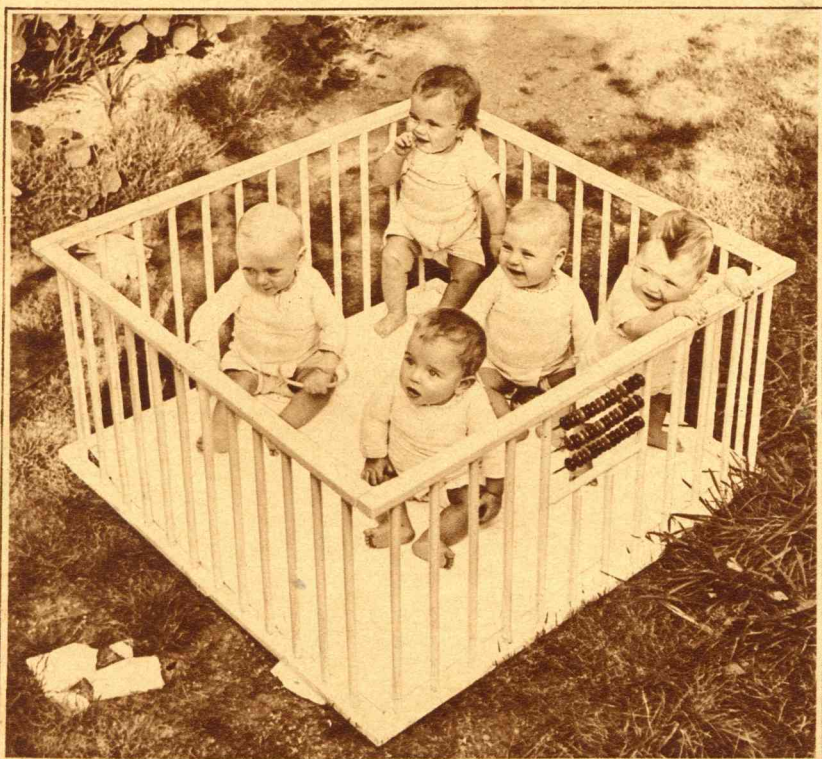

In het nachtklokaal liggen de kleuters te wachten op hun bedje.

Een molk van een kind in een zalig slumertje.

Hieronder: Met mooi weer zitten de kleinen in den tuin in een box.

De Crèche Juliana te

Ter bestrijding der steeds toenemende kindersterfte voor jaren geleden, werd door energieke personen te Maastricht in 1908 opgericht de vereeniging „Pro Infantibus”. Aanvankelijk werd een zuigelingenconsultatiebureau ingericht, dat onder de bevoegde leiding van een arts kwam te staan.

Langzamerhand verkreeg deze nuttige instelling groote bekendheid en wendden moeders zich om inlichtingen en raad tot den geneesheer der vereeniging, die natuurlijk om het groote algemeen belang gaarne werden gegeven.

Dank zij deze raadgevingen konden de moeders zich met meer kennis daaromtrent aan de opvoeding der kinderen wijden en wisten zij in sommige ziektegevallen, welke bijzondere maatregelen getroffen moesten worden.

Een der kleintjes in het bad.

In cirkel: Het hobbelpaard wordt al flink verdedigd.

Platte kinder te verzörge
Zoene ganse, langen daag,
Zoe, dat mooie kint goon sjörge
En 'ne cent verdeene maag,
Zeet, dat is e prachtig werrek
En sociaal van goet gewiech:
't Keend weurd opgepas, versterke
En de vrouw häör taak verliech.

Geer, dee aon eur leevellinge
Hiel d'n daag basteije kint,
Dinkt ins, wie in wërkmanstringe
Veur de vrouw d'n daag begint,
Dinkt ins nao, wie häör gewete
Dëks veur 't vragstök weurd gesteld
Wërk ze neet, dan is gein ete,
Wërk ze, wee häör keend daan hë

Daorum, gooj Mastreechleneere,
Lèt ins op tees nobel zaak;
Helpt te kindersterfte were,
Steunt te „Crèche” in häör zwoer taak

E. JASPA

Van zooveel belang achtte men de voeding der jeugdige wereldburgers, dat weldra een melkkeuken aan het bestaande bureau werd toegevoegd, vanwaar tegen een geringen prijs betrouwbaar kindervoedsel werd verstrekt, zoonoodig ook gratis werd gegeven.

Na eenige jaren van moeilijk doch intensief werken, kwam de vereeniging tot de conclusie, dat meer aandacht diende besteed te worden aan moeders, die in haar eigen onderhoud hadden te voorzien of mee moesten helpen om de inkomsten van het huisgezin te vergrooten, en die daardoor hun kleinen aan vreemde handen moesten overlaten.

Zoo geraakte men in 1913 tot de oprichting van de Crèche Juliana. Hier vonden de kleintjes, wier moeders den ganschen dag in de fabriek werkten, een liefderijke verzorging. Wij weten wel zeker, dat dit prachtige instituut reeds menig kinderleven gered heeft en in de toekomst nog menig redden zal.

Onze cameraman heeft een bezoek gebracht aan deze sociale inrichting en wij kunnen onzen lezers een ruimeren kijk geven op den gang van zaken. Momenteel wordt de Crèche door circa 25 zuigelingen bevolkt, die gelukkig allemaal in blakenden welstand verkeerden. Ze weten tenminste hun keeltjes wel te roeren!

's Morgens ongeveer tusschen 6 en 7 bezorgen de moeders haar kleintje aan de Crèche en zij kunnen dan met een gerust hart aan haar dagtaak gaan, overtuigd als zij zijn, dat haar kinderen in goede

Juliana te Maastricht

et bad.

elpaard
ledigd.

handen zijn. Tijdens het middaguur komen de moeders haar kinderen persoonlijk voeden en ontvangen dan van de vereeniging een flesch melk, die ze zelf moeten opdrinken.

Degenen, die het betalen kunnen vergoeden voor dit alles een bedragje van f 2.50 per week, de anderen, die het minder goed missen kunnen, betalen niets. Dit mooie werk verdient zeker de sympathie van iedereen. — Wij zullen nog even in kort vertellen hoe de peuters in de Crèche den dag doorbrengen.

Zoodra ze 's morgens door een der verpleegsters in ontvangst zijn genomen, worden ze naar het wachtlokaal gebracht en daar in aparte kribjes gelegd. Hier ontdoet men ze van hun kleertjes, pakt ze in een wollen deken en ze krijgen dan een bewerking

In cirkel: Deze kleuter vindt het niets prettig, dat hij zijn spel moet onderbreken voor een belangrijke bezigheid

Platte kinder te verzörge
Zoene ganse, langen daag.

Zoe, dat mooje kint goon sjörge
En 'ne cent verceene maag.

Zeet, dat is e prachtig werrek
En sociaal van groet gewiech:

't Keend weurd opgepas, versterrek,
En de vrouw häör taak verliech.

Geer, dee aon eur leevlinge
Hiel d'n daag besteije kint,

Dinkt ins, wie n wèrkman skringe
Veur de vrouw d'n daag begint,

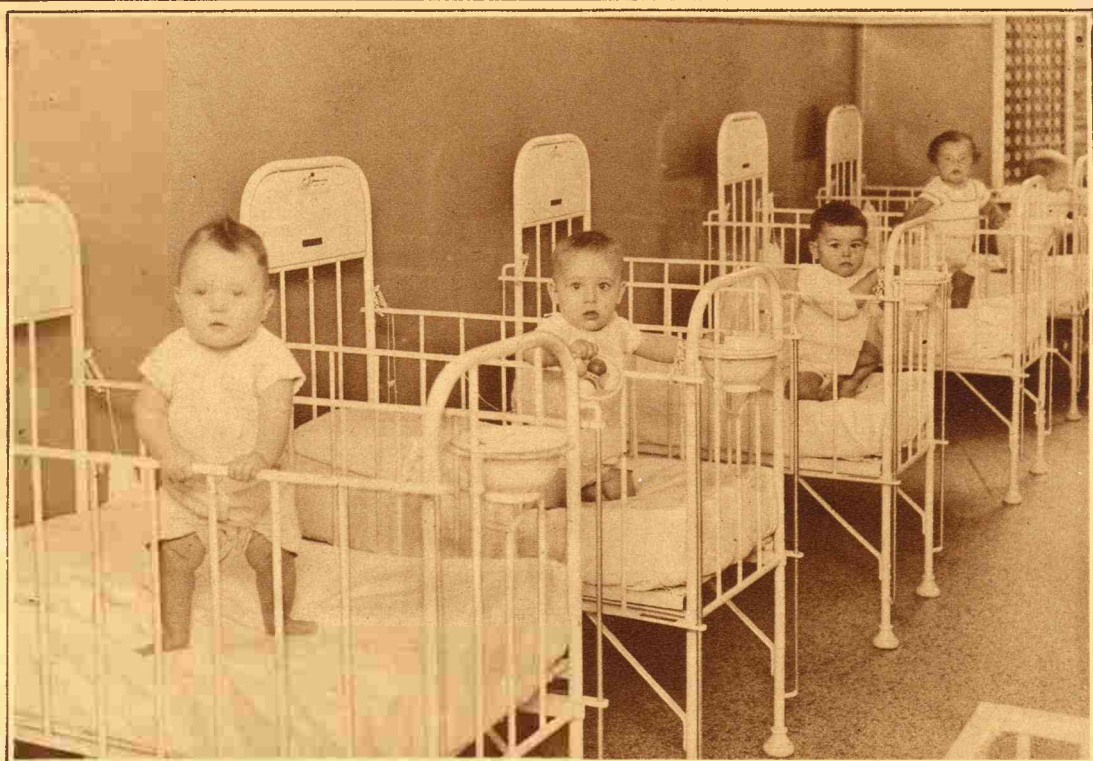
Dinkt ins nao, wie häör gewete
Dèks veur 't vragstök weurd gestèld:

Wèrk ze neet, dan is gein ete,
Wèrk ze, wee häör keend daan hèlt.

Daorum, gooj Mastrechteneere,
Lèt ins op tees nobel zaak;

Helpt te kinderterfte were,
Steunt te „Crèche“ in häör zwoer taak.

E. JASPAR.

In het lokaal maar de kleinen den dag doorbrennen met eten, slapen en spelen, voor zoover zij dat al kunnen.

Een leuke kleine rakker in afwachting van zijn maaltijd.

in de badkamer. Daarna worden ze in de kleertjes der vereeniging gestoken, die ze dan den geheelen dag dragen.

Hun verzorging is toevertrouwd aan drie gediplomeerde verpleegsters en een helpster, terwijl drie dienstmeisjes de andere loopende zaken behartigen. De inrichting staat onder leiding en toezicht van Dr. W. Mares. Voor alle volledigheid vermelden wij nog, dat de zuigelingen 6 weken oud moeten zijn en dat zij dan tot hun eerste jaar onder de hoede van de Crèche blijven.

Jammerlijk beschikt deze zoo uiterst nuttige instelling niet over ruime finantiele middelen, — het jaar 1928 leverde bijvoorbeeld een nadeelig saldo op van circa f 1500.

Wij meenen hiermede onzen lezers een kijkje gegeven te hebben van een sociaal werk, dat ieders steun verdient en ook waard is. Wij sluiten deze korte beschouwing met een aanmoediging:

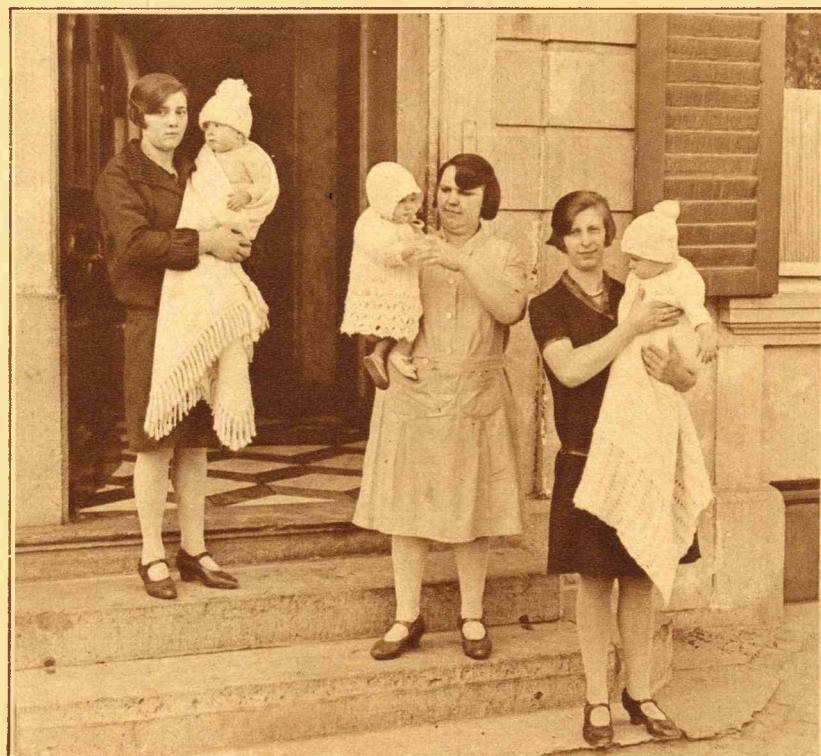
Limburgers, vergeet uw sociale instellingen niet — ze zijn er voor het nut en het heil van ons toekomstig geslacht!

MOSA

Foto links:

Zij vragen u „Helpt onze medezuigelingen om ook hier te komen“.

Hieronder: De kleuters gaan nu weer, na een heerlijken dag, met moeder naar huis.

GOUDDORST

Vrij naar het Engelsch van E. Philips Oppenheim

Ik zou oom Sam niet te hard verwenschen," ging Monty voort. „Vergeet niet, dat hij de laatste paar dagen alles deed, wat hij kon, om ons daar vandaan te krijgen. Het waren die toovenaars, die kwaad stichtten. Hij heeft ons beslist gewaarschuwd, zooveel hij kon. Hij bracht ons veilig in Bekwando, en hij werkte op den koning."

„Ja, en toen ging hij er vandoor met Francis, zei Trent bitter, „en nam alle dragers mee — nadat we hen betaald hadden, ook voor de terugreis. Hij liet ons hierheen trekken, om gevangen en afgemaakt te worden als ratten. Als we maar een gids gehad hadden, dan zouden we nu al in Buckomari geweest zijn."

„Hij had gelijk, wat het goud betreft," stamelde Monty. „Het ligt daar voor het grijpen. Als we maar terug hadden kunnen komen, dan waren we rijk geweest voor ons leven. Als jij er levend afkomt, dan hoef je nooit een hand meer uit te steken, zoolang je leeft."

Trent stond rechtop, veegde het klamme zweet van zijn voorhoofd, en zag wild om zich heen, en vervolgens omhoog naar dat looden plekje van den blauwen hemel.

„Als ik er levend afkom!" mompelde hij. „Ik zal eruit komen, al moet ik me dood loopen. Het spijt me, dat je het opgeeft Monty," ging hij langzaam voort. „Zeg maar één woord, en ik zal je weer op mijn schouders nemen. Je bent geen zware vracht, en ik ben nu uitgerust."

Maar Monty, wiens aderen verstijfd waren van de kilte des doods, en die alleen naar rust verlangde, schudde het hoofd.

„Het schudt me te veel," zeide hij, „en het is alleen maar een verspilling van kracht. Ga jij maar verder, Trent, en bekommer je niet om mij. Je hebt je plicht gedaan voor je kameraad, en nog heel wat meer dan dat. Je kunt alleen die kleine revolver bij me laten, voor het geval die huilende wilden hier komen — en, Trent..."

„Ja?"

„Dat portret — één enkel oogenblik. Ik zou zoo graag nog één oogenblikje naar haar kijken."

Trent haalde het uit zijn zak te voorschijn — min of meer verlegen — zich ietwat schamend over de zorg, waarmee hij het zoo teeder in een stuk geolied papier gewikkeld had. Monty beschaduwde zijn gelaat met zijn hand, en bracht het portret ongemerkt aan zijn lippen. Trent stond een weinig terzijde, en had een hekel aan zichzelf om dit laatste stukje menselijkheid. Hij deed, alsof hij luisterde naar de heimelijke nadering van hun vijanden, maar in werkelijkheid streed hij met het gevoel, dat hem aanzette, om den stervenden man dit portret te laten.

„Ik geloof, dat je het maar houden moest," zei hij ten laatste somber.

Doch Monty schudde zwakjes 't hoofd, en reikte hem het portret.

Trent nam het aan met 'n eigenaardig gevoel van schaamte, dat hem zelf verbaasde. Hij was niet dikwijls onderhevig aan zoo iets.

„Het hoort aan jou, Trent. Ik heb het bij het spel verloren, en het is de eenige wet, die ik nooit overtreden heb: dat ik mijn eerschulden altijd betaald heb. Er is nog iets, wat ik zeggen wou..."

„Ja?"

„Het betreft die bepaling van onze overeenkomst. Ik heb die nooit heelemaal eerlijk gevonden, zie je, Trent."

„Welke bepaling?"

„Dat jij — bij mijn dood — de eenige eigenaar wordt van de heele concessie. Zie je, de kansen waren nauwelijks gelijk, is 't wel? Het was niet waarschijnlijk, dat er iets zou gebeuren met jou."

„De heele zaak was een plan van mij," zei Trent, „en ik zette het door. Jij hebt niets anders gedaan dan een stuk koper vinden. Het was niet anders dan eerlijk, dat de kansen in mijn voordeel zouden zijn. Bovendien, je was het er mee eens. Je hebt het stuk geteekend."

„Maar ik was niet heelemaal gezond op dat oogenblik," stamelde Monty. „Ik begreep het niet heelemaal. Neen, Trent, het is niet heelemaal eerlijk. Ik heb tenminste een deel van het werk gedaan, en ik betaal daar nu zelf voor met mijn leven."

„Wat kan je dat nu schelen," zei Trent, met niet bedoelde ruwheid, „je kunt het toch niet meenemen."

Monty richtte zich een weinig op. Zijn oogen, schitterend van de koorts, waren vast op zijn kameraad gericht.

„Daar is mijn kleine meid nog," zei hij heesch. „Ik zou haar graag wat nalaten. Als het nu eens werkelijk wat grootsch wordt, Trent, dan kun je misschien een klein deel opzij leggen voor haar. Ik heb hier een brief. Die is aan mijn advocaat. Hij zal je alles omtrent haar vertellen."

Trent stak zijn hand uit naar den brief.

„In orde," zei hij, niet al te vriendelijk. „Ik wil wel wat beloven. Ik zeg je niet hoeveel. We zullen zien."

„Trent, je zult toch woord houden?" vroeg Monty. „Ik zou graag willen, dat ze wist, dat ik aan haar gedacht heb."

„O, heel goed," verklaarde Trent, terwijl hij den brief in zijn zak stak. „Het is een beetje buiten onze afspraak, zie je, maar ik zal toch op de een of andere manier wat doen. Nog wat anders?"

HERFST

Monty zonk sprakeloos achterover. Er was een plotselinge verandering in zijn gezicht. Trent, die reeds eerder menschen had zien sterven, liet zijn hand los, en wendde zich af, zonder eenige merkbare ontroering. Dan richtte hij zich in zijn volle lengte op, en klemde de tanden op elkaar.

„Ik zal er hier uitkomen," zei hij tot zichzelf, langzaam en met vreeselijken nadruk. „Ik wil niet sterven, en ik zal niet sterven!"

Hij strompelde een paar passen verder. Een kleine, zwarte slang kroop uit zijn bed van modder, en keek naar hem met gele oogen, die uit zijn opgeheven kop naar voren puilden. Hij vertraptte het dier wild onder zijn voet, tot het een verbrijzelde, vormeloze massa was. Het was een staaltje van ruwheid, dat karakteristiek voor hem was.

Hij verbeeldde zich, dat voor hem uit de lucht helderder was, en de stinkende nevel minder verstikkend. In de diepe stilte van den nacht had hij — een paar uur geleden — gemeend, dat hij flauw het gebruis van de zee gehoord had. Als dat werkelijk zoo was, dan zou hij nu nog maar een korten afstand hebben af te leggen, om aan het eind van zijn tocht te komen. Met doffe, glazige oogen en samengebalde vuisten wankelde hij voort. Een soort verbijstering had hem aangegrepen, maar ondanks alles werkten zijn gedachten, en hield hij voortdurend een bepaalde richting. Was dat de zee, die hij daar hoorde, vroeg hij zich af, dat langgerekt, eentonig rollende geluid? En daar zag hij lichten voor zich — de lichten van Buckomari, of de lichten des doods...

Zij vonden hem een uur of twee later bewusteloos, maar levend, aan de grens van het dorp.

Drie dagen later zaten twee mannen tegenover elkaar in een langwerpig houten gebouw, het grootste en belangrijkste van Buckomari. De man, die uit een houten pijp rookte, en wiens gelaat maar weinig sporen vertoonde van de vreeselijke dagen, die hij had doorgemaakt was Scarlett Trent en tegenover hem zat Hiram Da Souza, de kapitalist van die streek. De Jood — aangaande de natie, waartoe Da Souza behoorde, kon men onmogelijk eenigen twijfel koesteren — was fors en breed voor iemand van zijn ras. Hij droeg een linnen costuum vol vlekken en rookte een sigaar. Aan de pink van iedere hand, waarop het vuil dik was ingegroeid, droeg hij een ring met een diamant. Om zijn dikke, vooruitstekende lippen speelde een behaaglijke glimlach. De concessie, die al vol vlekken en ezelsoren zat, lag vóór hen uitgespreid.

Het was Da Souza, die voornamelijk het woord voerde. Trent had inderdaad veel weg van iemand, die slechts indirect belang had bij den gang van zaken.

„Ziet u, mijn beste mijnheer," zei Da Souza, „deze kleine concessie van u is per slot van rekening een heel riskante zaak. Die nikkers hebben absoluut geen begrip van eer. Weet ik dat niet — helaas — tot mijn groote schade?"

Trent luisterde in verachtelijk zwijgen. Da Souza had een vermogen bijeen-gegaard door een flinken handel in rum op den Congo, en had waarschijnlijk meer dan wie ook in Afrika gewerkt aan de ontarding van de negers, waarover hij zoo bitter sprak.

„De Bekwando's hebben een slechten naam," ging hij voort, „een heel slechten naam. Wat éénig begrip van eerlijkheid in zaken aangaat — mijn waarde Trent, men zou evengoed kunnen verwachten, dat diamanten onder onze voeten opschoten als paddestoelen."

No. 5

„Het document is geteekend door den koning,” zei Trent, en gezien door kapitein Francis, die hier in deze streken generaal-agent is, of zoo iets, voor de Engelsche regeering. Ik kreeg het niet cadeau — denk dat maar niet — ik heb er hard achter aan moeten zitten. Veertig man moesten onze geschenken naar Bekwando brengen, en we hebben drie maanden noodig gehad, om door het land heen te komen. Dat papiertje is genoeg waard, om van ons allebei millionnaires te maken.

„Dàn vraag ik je, waarom wil je mij een aandeel in de zaak verkoopen?” zei Da Souza, opkijkend, met een sluw glans in zijn oogen.

„Omdat ik geen rooden cent heb, die ik mijn eigendom kan noemen,” antwoordde Trent kortaf. „Ik moet contant geld hebben. Ik heb nog nooit in mijn leven de hand kunnen leggen op 5000 pond — zelfs op geen 5000 pence. Maar zoowaar als ik leef, geef me een kans, en ik zal me staande houden als de beste.

Da Souza wierp zich achterover in zijn stoel met opgeheven handen.

„Maar mijn beste vriend,” riep hij uit, — „mijn beste, jonge vriend, je dacht toch niet — o, neen, je dacht er toch niet aan, om zulk een som als 5000 pond te vragen voor dit kleine stukje papier!”

De verbazing — half pijnlijk, half verwijtend — op 's mans gelaat was voortreffelijk voorgewend. Maar Trent lachte slechts smalend.

„Dat stukje papier, zooals u het noemt, heeft ons de moeilijk verdiende spaarpenningen van jaren gekost, het heeft ons weken en maanden in kreupelhout en moerassen gekost, en het heeft één man het leven gekost, om te zwijgen van de negers, die we verloren hebben. Komaan, ik ben hier niet 'om een spelletje te spelen. Hebt u zin in een aandeel of niet? Als u twijfelt, dan heb ik een andere markt. Zeg het dan, en dan zullen we drinken, en afscheid nemen van elkaar. Maar als u zaken wilt doen, dan kent u mijn voorwaarden: 5000 pond voor een zesde aandeel.

„Voor een zesde,” schreeuwde de Jood, „voor een zesde?”

Trent knikte.

„De zaak is minstens een miljoen waard,” zeide hij. „Een zesde aandeel is een groot vermogen. Verknoei maar geen tijd, met me zoo verbaasd staan te kijken. Ik heb mijn voorwaarden genoemd, en ik zal er niet van afstappen. Daar kun je je laatsten dollar om verwedden.”

Da Souza nam het papier op en keek het nog eens door.

„De concessie is verleend aan Scarlett Trent en aan een zekeren Monty samen,” merkte hij op. „Wie is die Monty en wat zegt hij er van?”

Trent klemde zijn tanden opeen, en weifelde geen oogenblik. „Hij was mijn kameraad,” zeide hij, „maar hij is gestorven in de moerassen, de arme kerel. We hadden gruwelijk weer, toen we terug kwamen. Het scheelde maar heel weinig, of ik legde er ook het loodje bij.”

Trent vermeldde niet het feit, dat zij zich vier dagen en nachten verborgen hadden gehouden, in holen en boven in boomen voor de inlanders, die de koning van Bekwando hen achterna gestuurd had, dat hun dragers gevlucht waren, en dat zij zelfs gedwongen waren geweest, om het gewone pad te verlaten, en zich een weg te banen door een onbekend gedeelte van het kreupelhout.

„Maar het aandeel van uw kameraad?” vroeg de Jood. „Hoe staat het daarmee?”

„Dat hoort mij toe,” antwoordde Trent kortaf. „Dat hebben we zoo bepaald, vóór we begonnen. Met overbodige complimenten hebben we ons geen van beiden opgehouden. Als ik gestorven was, zou Monty alles gekregen hebben. Het was een eerlijke afspraak. U zult die daar vinden.”

De Jood knikte.

„En uw kameraad zelf?” zeide hij. „U zag hem sterven. Er is geen twijfel daaromtrent?”

Trent knikte.

„Hij is even dood als Julius Caesar,” zei hij.

„Als ik u nu eens bood...” begon Da Souza. „Als u me bood vierduizend negenhonderd negennegentig pond,” viel Trent hem ruw in de rede, „dan zou ik u zeggen, dat u naar de maan kon loopen.”

Da Souza zuchtte. Het was een moeilijke man om mee te praten, die Trent.

„Heel goed,” zei hij, „als ik toegeef, als ik accoord ga met uw voorwaarden, dan zult u bereid zijn, om dat zesde aandeel aan mij over te maken, zoowel uit naam van u zelf, als uit naam van uw overleden kameraad?”

„Juist zoo, maat,” stemde Trent toe. — „Tel neer de centen, en het is beklonken.”

NA GEDANEN ARBEID IS HET ZOET RUSTEN!

„Ik wil u 4000 pond geven voor een vierde deel,” zei Da Souza.

Trent klopte de asch uit zijn pijp en stond op. „Zeg eens even, verknoei nu niet meer van mijn tijd,” zeide hij. „Ga uit den weg. Ik ga heen.”

Da Souza hield zijn handen op de concessie.

„Beste vriend,” zeide hij, „je bent zoo wild. Je bent zoo gauw. Luister. Ik zal je 5000 pond geven voor een vierde deel. Dat is mijn halve vermogen.”

„Geef me de concessie,” zei Trent. „Ik ga heen. „Voor een vijfde deel,” riep Da Souza.

Trent ging naar de deur, zonder een woord te zeggen. Da Souza kreunde.

„Je zult me ruïneeren,” zei hij, „ik weet het. Kom dan maar, 5000 voor een zesde deel. Het is geld weggooien.”

„Als je dat vindt, dan doe je beter, als je er geen afstand van doet,” zei Trent, die nog even bij de deur bleef staan. — „Net als je wilt. Het kan mij niet schelen.”

Een minuut lang aarzelde Da Souza. Hij had een ontzaglijk vertrouwen in den rijkdom van de streek, die in de concessie vermeld stond. Hij wist er waarschijnlijk meer van dan Trent zelf. Maar 5000 pond was een groote som, en er was altijd kans, dat het gouvernement de concessiehouders ingeval van moeilijkheden niet zou bijstaan. Hij aarzelde zóo lang, dat Trent werkelijk verdwenen was, vóór hij tot een besluit gekomen was.

„Kom terug, mr. Trent,” riep hij uit huis. „Ik heb besloten om het aan te nemen. Ik doe samen met u.”

Trent kwam langzaam terug. Uit zijn wijze van

doen sprak geen blijdschap over zijn triomf.

„Hebt u het geld hier?” vroeg hij.

Da Souza telde een hoop bankbiljetten en goud op de tafel uit. Trent telde alles zorgvuldig na, en stak het geld in zijn zak. Dan nam hij een pen, en zette zijn naam onder aan de verklaring, die de Jood had opgemaakt.

„Drinken?” vroeg hij.

Da Souza schudde het hoofd.

Hoe minder we drinken in dit land, des te beter, zeide hij. „In deze streken staat drank gelijk met vergif, geloof ik. Maar ik wil graag met u rooken, als u een sigaar bij u hebt.”

Trent haalde een handvol sigaren uit zijn zak.

„Ze zijn beestachtig,” zeide hij: „maar het is een beestachtig land. Ik zal blij zijn, als ik het den rug kan toekeeren.”

„Er is nog heel wat, waar we nu over praten moeten,” zei Da Souza.

„Morgen,” zei Trent kortaf. „Van daag niet meer. Ik ben nog niet over die ellendige reis heen. Ik ga probeeren, om wat te slapen.”

Hij wankelde naar buiten in de dichte duisternis. De lucht was zwaar van ongezonde uitwasemingen, die opstegen uit het moeras, dat daar lag als een meer, daarginds, voorbij de boschjes overhangende boomen. Hij liep een eindje naar de zee, en zette zich neer op een blok hout. Er woei een flauwe bries van het land, er kwam een weemoedig zuchten van den rand van het bosch, slechts een paar honderd el achter hem, dat zich daar somber en ondoordringbaar verhief. Hij wendde zijn gelaat naar den kant van het land, onwillig, met even een bijgeloovige rilling van vrees. Was het een coyote, die riep, of had hij inderdaad het gekreun gehoord van een stervenden man, ergens daar ginds in die donkere, sombere wildernis? Hij schold op zichzelf. Werd hij zwak en vreesachtig als een meisje? En toch sloot hij een oogenblik later zijn oogen, en drukte zijn handen vast op zijn brandende oog-appels. Hij was een man van weinig verbeeldingskracht, en toch scheen het bleeke gelaat van een stervenden man plotseling te zijn opgedoken vanuit de duisternis, en tot hem gekomen als een dwaallicht op het moeras; en de holle, levenlooze oogen schenen voortdurend de zijne te zoeken, somber en

vol dof verwijt. Trent sprong op met een verwensching, en veegde het zweet van zijn voorhoofd. Hij beefde, en hij verwenschte zichzelf hartgrondig.

„Nog zoo'n uur van gekheid,” mompelde hij, „en de koorts zal me te pakken hebben. Kom uit de schaduw, jij spokig, gluipend ongedierte, jij... bah, wat een bange gek ben ik geworden! Er is niemand daar. Hoe zou er iemand kunnen zijn?”

Hij luisterde met gespannen aandacht. Van veraf kwam het zwakke gekreun van den wind in het bosch, en de nachtelijke geluiden van rusteloze dieren. Dichterbij was niemand — niets bewoog zich. Hij lachte luid, en stapte op, om zijn laatsten nacht door te brengen in zijn kleine houten woning. Op den drempel bleef hij staan, en zag nog eens naar die donkere, geheimzinnige rij van bosschen.

„Nu, ik heb met jullie afgedaan,” riep hij uit, met een klank van ruwe blijdschap in zijn stem. „Ik heb gedubbeld om mijn leven en ik heb gewonnen. Morgen zal ik de winst beginnen aan te pakken.”

VII.

In een fraai ingerichte kamer van een van de grootste hotels in Londen zat een man aan het hoofdeinde van een tafel, die als bezaaid was met vloeipapier en schrijfmateriaal van iederen aard. Een half dozijn stoelen waren achteloos teruggeschoven, leeg champagne-flesschen stonden op het buffet, in de lucht hing nog de flauwe geur van tabaksrook, blauwe kringetjes krulden nog omhoog naar de met fresco's versierde zoldering. (Wordt voortgezet).

Den ouden van dagen van Roermond is door het oranje-comité een autotocht aangeboden op Maandag 23 September j.l. Hiernaast zien wij de oudjes met het comité, bedienend personeel, en de autobezitters in het Casino te Valkenburg.

Hieronder: Overzicht op de markt te Roermond even voordat de oudjes hun autotocht naar Zuid-Limburg zouden beginnen.

Foto-Nieuws uit Limburg

Deze twee jongens probeeren een langwerpigen meloen te verorberen.

Door de jonge boeren te St. Odiliënberg is Zondag voor het eerst een landbouwtentoonstelling gehouden, welke schitterend geslaagd is. Hierboven een foto van den stand van veldgewas.

Foto links: Een geweldige meloen, waaraan de kleine meid een vrucht heeft.

Foto rechts: Een der bestuursleden met een paar respectabele bieten.

Roermond op den verkeerden weg. Zondag verloren de Roermonders met 2-1 van Willem II. Moment tijdens dezen wedstrijd. Aanval op het doel der thuisclub.

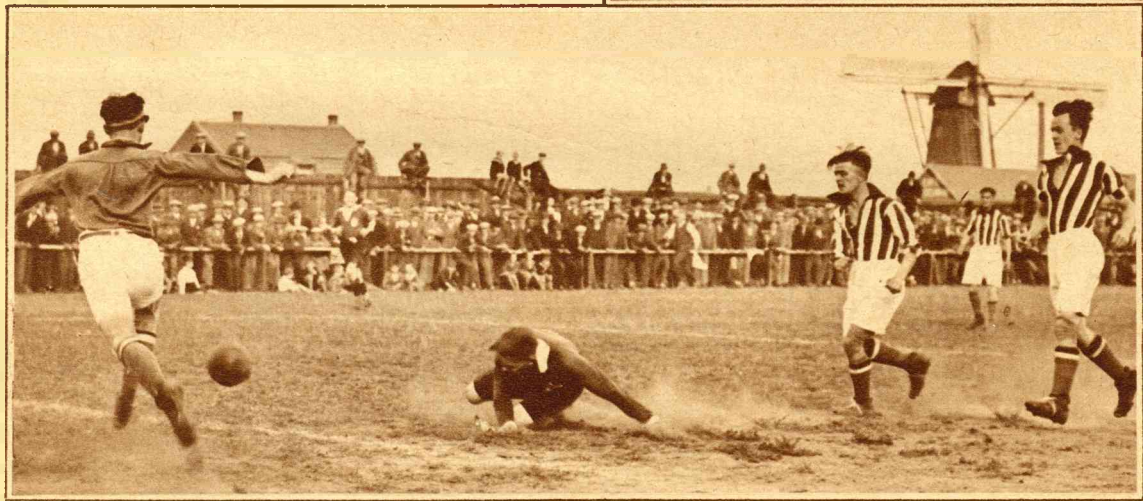
SPORT VAN ZONDAG

Het gaat de Limburgsche clubs in de eerste klasse niet naar den vleeze. M.V.V. leed in Tilburg tegen Longa zijn tweede nederlaag en fungeert thans als hekkensluiter. Roermond deed al niet veel beter en liet zich op eigen terrein met 2-1 door Willem II kloppen.

In de verslagen over dezen laatsten wedstrijd heeft men kunnen lezen, dat één der Roermond-

Roermond op eigen veld door Willem II geklopt. Op deze kiek is de thuisclub in den aanval.

Een aardig kiekje uit den wedstrijd Roermond-Willem II. Het moment, waarop de Roermond speler kennismakte met moeder aarde, kwam wel zeer ongelegen.

sche supporters een speler van Willem II een behoorlijken klap heeft toegediend, zoodat deze speler (Kanter) zelfs het terrein van den „strijd” moest verlaten. Dit is zeer te betreuren. Dergelijke heethoofden mogen wel eens bedenken, dat de club, die hun verdachte sympathie heeft, met een dergelijk optreden allermint is gebaat. Natuurlijk heeft dit muisje weer een staartje. Laten wij hopen, dat Roermond er genadig afkomt, maar dan dient het ook strenge maatregelen te treffen om zijn gasten voor een dergelijke bejegening te bewaren.

Aanpakken blijft intusschen de boodschap voor de Roermondsche voetballers. B.V.V. schijnt er heelemaal niets voor te voelen om in de onderste regionen te verkeerren. Wanneer men tenminste met 5-3 van de Nederlandsche kampioenen wint, duidt dit op heel iets anders. En één zal er toch weer het loodje moeten leggen.

Ook bij M.V.V. wil het niet. De nederlaag tegen

Longa was niet groot, maar ze telt. De Maastrichtsche club is de eenige die nog geen enkel punt heeft veroverd.

In de tweede klasse schijnt er zooiets als een revolutie op komst te zijn. Dat zouden Zondag mooie uitslagen voor St. Nicolaas zijn geweest.

In Maastricht heeft A.A.C. den kampioenen al een heel onaangename verrassing bereid door ze met 3-1 te kloppen. Dat had de stoutste A.A.C.-supporter niet durven droomen. De leiders, Staatsmijn Hendrik, brachten het tegen Miranda niet verder dan tot een gelijk spel, hetgeen van de club uit Chèvremont een zeer goede prestatie is. De tweede plaats was een welverdiende beloning voor dit goede werk.

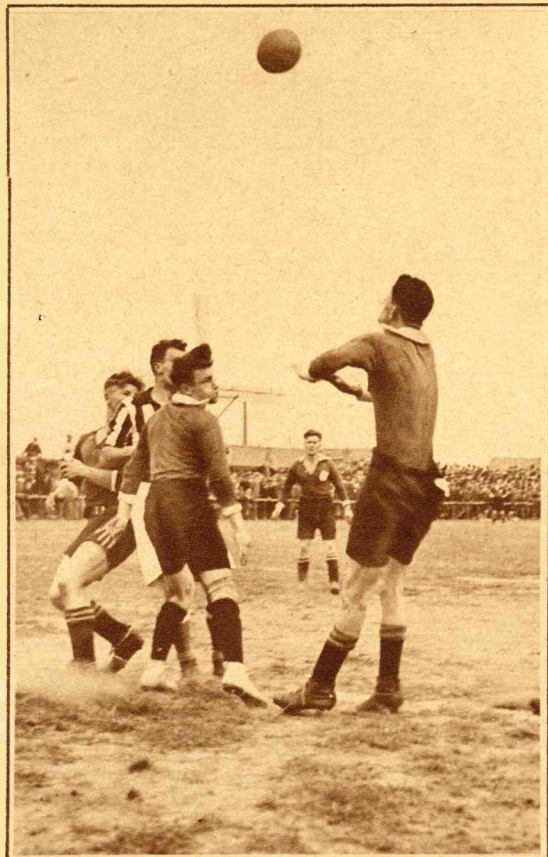
Het is natuurlijk niet onmogelijk, dat de Staatsmijn Emma nog zal ophalen. In elk geval wacht den kampioenen meer strijd dan het vorige seizoen.

Hoensbroek, dat men in de Brabantsche afdec-

ling heeft gestopt, boekte in den vorm van een 2-1 overwinning op Bostel het eerste succes. Nu het eerste schaap over den dam is, zullen er wel meerdere volgen.

De R. K. F.'ers zijn Zondag ook gestart. G.S.V. deed dit uitstekend door met niet minder dan 5-0 van de Sittardsche Boys te winnen. Kimbria leed thuis 'n kleine nederlaag tegen Marsana en Valkenburg schijnt wel grootsche plannen te hebben. De 4-0 overwinning op vreemden grond tegen R.K.O.N.S. behaald, duidt althans in deze richting. De tijd zal echter moeten leeren in hoeverre waarde aan de resultaten dezer eerste gevechten kan worden gehecht. Een goed begin is weliswaar het halve werk, zegt men, doch in de voetbalwereld zegt een enkele overwinning niet veel. Voor we ons aan een beschouwing durven wagen, zullen we dan ook een paar maanden verder moeten zijn.

Als de R.K.F. nu maar voor een geregeld verloop der competitie zorgt. Wil men eenige zekerheid hebben betreffende 't tijdig eindigen dan dient eind Dec. verreweg het grootste deel der wedstrijden gespeeld te zijn. Men houde hier rekening mee.

Een spannende strijd in Roermond. Nog een actie-kiekje uit den kamp tusschen Roermonders en Tilburgenaren.

VROUWENLEVEN

MANNEQUIN EN MODE

Nu gedurende de laatste weken, door al de mode-shows van binnen- en buitenland in onze groote steden, de mannequins zulk een belangrijke rol hebben gespeeld, lijkt het me wel interessant, hier eens 'n afbeelding te geven van Andrea Nijnska, de best betaalde mannequin der geheele wereld. Andrea Nijnska, wier gestalte zonder wederga moet wezen, geniet een salaris, dat voor dat der grootste filmsterren niet behoeft onder te doen. En door dat hooge salaris hoopt

Andrea Nijnska, de best betaalde mannequin der wereld, in robe de boudoir van oranjeleurig velours paune, gegarneerd met goudkant en met randen van vos in de kleur van 't fluweel.

men te voorkomen, dat de schoone bezwijken zal voor allerlei aanbiedingen van film-maatschappijen in Amerika en Europa.

Op onze afbeelding draagt Andrea Nijnska een boudoir-toilet van oranjeleurig velours paune met goudkant. De bontranden van vos zijn in de kleur van het fluweel geverfd. Het costuum werd ontworpen door Baroque.

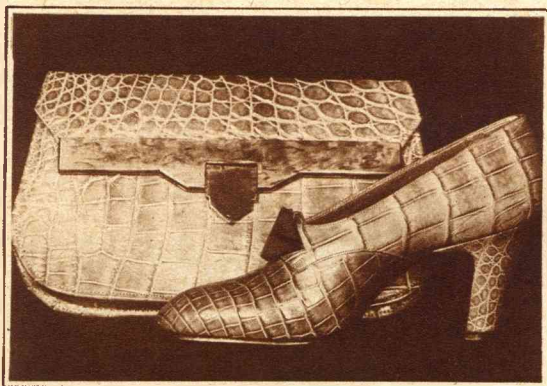
De mode-shows van dit seizoen zijn bijzonder interessant geweest door het vele nieuwe, dat ze te zien gaven. Het is niet alleen de verhoogde taillelijn, welke in vereeniging met de langere

rokken de silhouette der vrouw zoo geheel verandert — er is ook nieuws in allerlei kleinigheden, die aan 't geheel van 'n toilet zoo iets specifiek vrouwelijks geven; golvende lijnen, strooken, kanten en strikken.

En meer dan ooit is er een streven naar harmonie tusschen japon, hoed en mantel en allerlei onderdeelen van het toilet.

Een Parijsche nouveauté zijn de schoentjes met bijbehorende tasschen, schoentjes met bijbehoo-

Schoentjes met bijbehorende tasch van echt krokodillenleer.

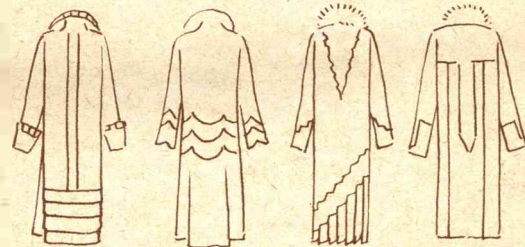
Hiernaast: Groen satijnen schoentjes met zilverstiksel en brillanten gesp, met bijbehorend corsage. Hooge Spaansche hakken.

rend corsage, een bij elkaar passend geheel van schoentjes, tasch en ceintuur.

Costa ontwierp avondschoentjes met bijbehorende tasschen van kostbare stoffen en van fijn

NAJAARS-MANTELS

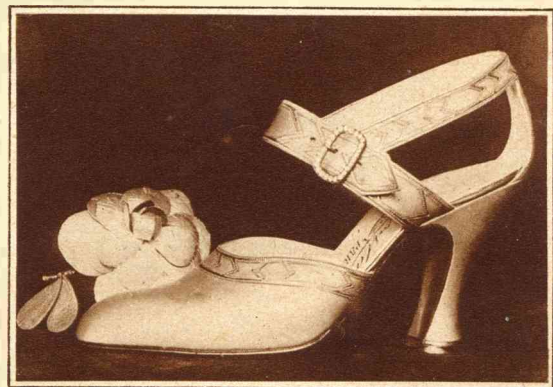
4908. Smaakvolle najaarsmantel van donkerbruin moiré. De mantel heeft een breeden overslag en is van onderen met biezen gegarneerd. De sjawikraag en de aardige manchetten zijn met geplisseerde ruches afgezet. 4707. Deze zeer moderne mantel, waarvan het achterpand langer is dan 't voorpand, wordt gedacht in nielgroen laken, gegarneerd met tusschengezette, geschulpte biezen. 4976. Bijzonder elegante namiddagnantel van zwart satijn. De onderkant van den mantel bestaat uit breede biezen, welke over elkaar vallen en zoodoende den indruk geven van plooiën. Een groote kraag van licht grijs bont voltooit de garnering. 4935. Chic ensemble bestaande uit langen rechten mantel en 'n aardig deux-pièces costuum. De mantel, het rokje en de biezen op de jumper werden gedacht in beige kasha. De jumper zelf in hetzelfde materiaal, doch in donkerder tint. Kraag van bruinachtig bont.

leeren vlechtwerk. Hij ontwierp ook de tasch en de schoentjes van echt krokodillenleer onzer afbeelding, met gespen van kastanje hout, en het groen satijnen schoentje kleurend bij de bloem voor het corsage.

Dit zeer aparte schoentje is met zilver bestikt en met een brillanten gesp gegarneerd. En het heeft den zeer hoogen Spaanschen hak, die voor de nieuwste Parijsche schoentjes en vogue is.

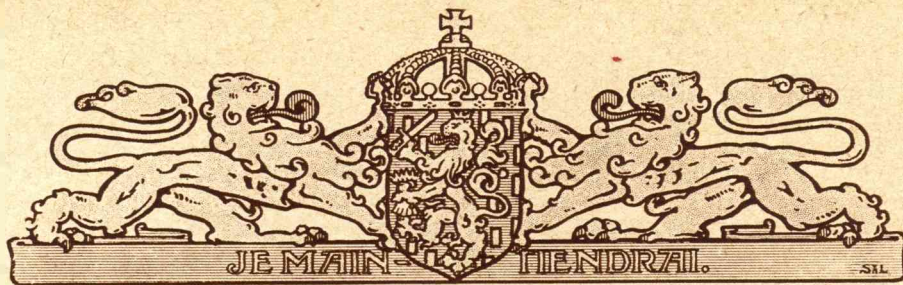
PAULA DEROSE.

SUNLIGHT ZEEP

Door het gebruik van Sunlight Zeep een schoonere wasch en langeren duur van Uw goed

ZUIVERHEIDSWAARBORG f 10.000

TWEEDE NATIONALE WEDSTRIJD IN HET NATEEKENEN VAN NEDERLANDSCHE GEMEENTEWAPENS

48.426 leerlingen van Gymnasia, H.B.S. en andere onderwijsinrichtingen hebben ter gelegenheid van den eersten wedstrijd belangstelling getoond voor de mooie wapens der Nederlandsche Gemeenten, die in de meeste gevallen nauw verband houden met de oude roemrijke geschiedenis des lands. De prijswinnaars hebben inmiddels hun welverdiende belooning ontvangen. Het was voor de jury niet gemakkelijk, van de bij duizenden tellende inzendingen de beste teekeningen uit te zoeken. Maar het werk is thans gedaan en ook aan de minder geslaagde inzenders zijn ruim 2.500 troostprijzen toegekend. Dit overweldigend goede resultaat heeft getoond, dat de steeds sterker wordende sportieve neigingen onzer jeugd ook meer belangstelling voor de roemrijke oude ge-

schiedenis uit vroegere tijden heeft aangewakkerd. Vele duizenden verzamelden de artistieke wapenzegels, welke in elk pakje Koffie Hag te vinden zijn en velen daarvan kunnen heden reeds trotsch zijn op het bezit van twee prachtige albums. Een kostbaar en uniek werk op het gebied van heraldische kunst en Nederlandsche geschiedenis en een sieraad voor elke boekenkast.

Samengesteld naar authentieke gegevens, geteekend en beschreven door den Heer S. G. VAN DER LAARS, bevat dit verzamelwerk thans totaal 1026 wapens der Nederlandsche provincies en gemeenten en die van onze overzeesche gewesten. Door zoo mogelijke vermelding van geschiedkundige bijzonderheden betreffende

de oorsprong der wapens, de artistieke uitvoering en heraldisch juiste weergave voldoet deze verzameling volkomen aan het beoogde doel.

Elk pakje Koffie Hag bevat een bijlage ter waarde van 3 wapenzegels en de inhoud der Hagpakjes is dus niet alleen van hygiënisch voordeel voor oud en jong, maar verschaft iedereen een prettige en nuttige ontspanning door de herinnering aan de rijke Nederlandsche geschiedenis op te wekken.

Uitvoerige mededeelingen omtrent het ruilen van dubbele wapenzegels en de levering van wapenalbums worden bekend gemaakt in een speciaal prospectus, hetgeen in elk pakje Koffie Hag te vinden is.

MET 1 OCTOBER J.L. BEGON DE TWEEDE NATIONALE WEDSTRIJD

Wij rekenen dezen keer op het dubbele aantal deelnemers. De voorwaarden voor dezen wedstrijd worden op aanvraag toegezonden aan alle leerlingen van Nederlandsche onderwijs-inrichtingen. Een briefkaart, geadresseerd aan de Koffie Hag Maatschappij.

Amsterdam C., Prinsengracht 299—301, is voldoende. Schrijft U nog heden; dit is de eenige aankondiging! Schoolhoofden, tekenleeraren en onderwijspersoneel kunnen de na te tekenen voorbeelden ook gezamenlijk voor hun leerlingen bestellen.

De hierboven gereproduceerde wapens zijn op de helft der natuurlijke grootte teruggebracht.

Iets bijzonders

vindt U in deze Kreymborg-jas, iets aparts in model en pasvorm door de geheel eigen wijze van bewerking der bekende Kreymborg-coupe.

Juist deze bijzondere bewerking — voor elk figuur de daarbij van nature passende snit — geeft aan Kreymborg-Kleding een persoonlijk cachet.

Indien U prijs stelt op dat persoonlijke in Kleding — boven de massa uit — neemt dan ook de bekende Kreymborg-coupe.

Kreymborg

ROERMOND Neerstraat
HOTEL KISSELS. Modernste comfort ter stede. Auto-garage aan huis. Uitpakkamers

MIJNHARDT'S
Hoofdpijn tabletten 30 en 60c
Laxeer tabletten 60c
Zenuw tabletten 75c
Staal tabletten 90c
Maag tabletten 75c
Bij Apoth en Drogisten

Adverteeren
doet verkoopen!

TUBERCULOSE
T.B.C.-Patienten, bespoedigt Uwe genezing door een kuur met granuline. Leest wat Dr. J. H. VAN GRAFHORST, arts, schrijft in zijn brochure: „Wenken en raadgevingen bij de behandeling van Tuberculose en Scrofulose” over de gunstige resultaten, daarmee verkregen bij tuberculose en klierziekte. Deze brochure, die o.a. talrijke attesten bevat van geneesheeren en gewezen patiënten, wordt U, op aanvraag, in gesloten enveloppe, gratis toegezonden door de Pharm. Ond. Dr. J. H. VAN GRAFHORST, Scheveningen, Alkmaarschestraat A 9

Stoomwasscherij „Edelweiss” GEBR. GIESBERS - ROERMOND

Het beste adres voor het behandelen van de huishoudwasch
Specialiteit in stoomen en verven
Depôts in alle plaatsen van Limburg
Ververij en Chemische Wasscherij

ZONDAG 13 OCTOBER
20
Drukbezochte Brabantsche
SINT GERARDUS-BEDEVAARTPLAATS
DE WEEBOSCH (bij Valkenswaard)

ATTENTIE!

Foto's, die ons ter plaatsing worden toegezonden, worden na gebruik, direct teruggezonden. Mocht 't echter eens voorkomen, dat een foto zoekraakt, — wat voorkomen kan — dan kunnen wij daarvoor geen verantwoordelijkheid aanvaarden. Zeldzame of kostbare foto's zende men dus liever niet in.

DE REDACTIE

Keurig zittend Haar

Als men zoo nu en dan des morgens slechts een weinig Purool even tusschen de handen wrijft, dan wordt dit bij het uitstrijken door de haren onmiddellijk daarin opgenomen; en het gevolg hiervan is, dat na het kammen Uw haar den geheelen dag keurig blijft zitten.

MARTIN J. LEIJGER

schoonheidsadviseur der elegantste vrouwen van Rotterdam

is het met MME. PAYOT over
deze 2-minuten gelaatsbehandeling eens.

"Cosmetische artikelen" verstoppen de poriën altijd in zekere mate en deze kunnen slechts worden gereinigd door de werking van zeep en water. De beste zeep, die hiervoor kan worden gebruik is Palmolive. Ze werkt zoowel reinigend als verzachtend; de palm- en olijfoliën, die ze bevat, zijn de fijnste reinigers, die bekend zijn."

Martin J. Leijger

SLAGVELD 17, ROTTERDAM.

"Ik beveel mijn cliënten de zeep aan, samengesteld uit palm- en olijfoliën, welke elk afzonderlijk een groote cosmetische waarde hebben en die bij hun vermenging in Palmolive zeep, dubbel werkzaam zijn."

Dr. N. g. Payot

12 RUE RICHEPAUSE, PARIS.

VELE jaren reeds luistert de elite van Parijs naar de schoonheidsadviezen van Mme. Payot, leerares van vele beroemde schoonheidsspecialisten, die thans de methode Payot in de cosmopolitische centra van de geheele wereld in toepassing brengen. Heden ten dage beveelt Mme. Payot het dagelijks gebruik van Palmolive aan in een eenvoudige 2-minuten behandeling en zij waarschuwt tegen den slechten invloed van het gebruik der verkeerde soort zeep.

Mme. Payot's ontdekking.

In haar smaakvolle, moderne Salon in de Rue Richepause in Parijs, vertelt Mme. Payot van haar ontdekking op het gebied van huidverzorging. "Ik vond," zegt zij, "dat sommige vrouwen gewoon zijn zeep te gebruiken, die de huid irriteert, zoodat mijn behandeling geen blijvend goed resultaat had... dat ik voortdurend bezig was het slechte resultaat van het verkeerde wasschen thuis ongedaan te maken."

"Daarom begon ik mijn cliënten de zeep aan te bevelen, samengesteld uit palm- en olijfoliën — die elk op zichzelf groote cosmetische waarde hebben en die samengevoegd in Palmolive, dubbel werkzaam zijn."

"Het verschil was onmiddellijk opvallend. Deze methode van reiniging thuis vormt den juisten grondslag voor het gebruik van mijn Crème No. 1 en Lotion No. 1."

Voorzijde van de salon van Martin J. Leijger, Slagveld 17, welbekend bij de elegante wereld van Rotterdam, o.a. om de groote kundigheid in het toepassen van de methode "Engène" voor permanent wave.

"Het is een van de slechtste veronderstellingen van vele vrouwen," zegt Leijger, "dat de huid het best gebaat is, door het uitsluitend gebruik van cosmetische artikelen. Ik moet bijna dagelijks dit niet alleen ongerijmde, maar ook gevaarlijke denkbeeld weerleggen. Ik blijf er verre van, den grooten invloed te ontkennen, die diverse lotions en creams uitoefenen bij de zorg voor den teint, maar desniettemin blijft het feit bestaan, dat de huid slechts gezond gehouden kan worden door het regelmatig gebruik van zeep en water thuis."

In de vooraanstaande salons de beauté en in elke groote stad in Europa wordt dezelfde behandeling reeds lang aanbevolen. Waar gij ook komt, bij Pessl in Weenen, bij Joseph in Monte Carlo, of in de salon van de exquise Lina Cavallieri in Parijs — overal geeft men U denzelfden raad: Wasch Uw gelaat met Palmolive zeep, om Uw schoonheid te behouden.

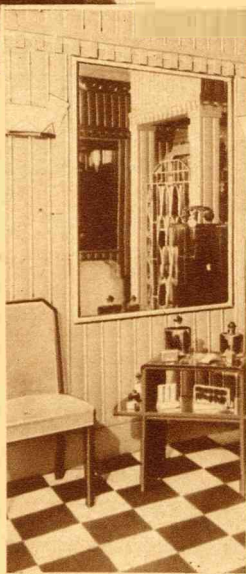
Haar 2-minuten behandeling.

Zoo is de beroemde Palmolive-behandeling, zooals Mme. Payot die zou aanbevelen: maak een roomachtig schuim van Palmolive zeep en warm water. Wrijf dit met beide handen 2 minuten lang goed in de huid, zoodat het in de poriën kan dringen. Dan afspoelen, eerst met warm water, dat geleidelijk tot ijskoud wordt afgekoeld.

Dit is een eenvoudige behandeling, die over de geheele wereld populair is geworden. Palmolive is overal verreweg de meest gebruikte toiletzeep.

Mme. Payot in haar salon te Parijs waar vele der bekoorlijkste vrouwen van het continent deze eminente schoonheidsspecialiste komen consulteren.

De salon van Payot, met echt Parijsche elegance met spiegels langs alle wanden, is een interessant voorbeeld van moderne decoratieve kunst.

20 cent
PER STUK

Laat U niet misleiden door
inferieure imitaties
Palmolive zeep wordt nooit
onverpakt verkocht

GRATIS

zenden wij U op aanvraag het schoonheidsboekje, getiteld:
„Hoe men over de geheele wereld den teint der jeugd behoudt”.

Afdeeling Reclame, N. V. Colgate Palmolive Peet Co., Spuistraat 64-70, Amsterdam C.